

ται δύο σειραί τριωρόφων κτιρίων, ἔνθα κατασκευάζονται μὲν τὰ χρειώδη ἅπαντα, δὲν φυλάσσονται δὲ αὐτόθι, ἵνα μὴ φθείρωνται ὑπὸ τῆς μακροχρονίου συσσώρευσεως καὶ ἀχρηστίας. Ἡ κυρία αἶθουσα ἔχει μῆκος 260 ποδῶν, εὖρος 40 καὶ ὕψος 70, καὶ διπλὴν στέγην φωτιστικὴν· εὐρύνεται δὲ ἐπὶ μᾶλλον διὰ τριῶν ἐκατέρωθεν διαδρόμων ἰσομήκων καὶ 16 πόδας ὕψη-λων Ἐνταῦθα κινεῖνται διὰ τοῦ ἀτμοῦ 250 ῥαπτομηχαναὶ ὑπὸ διάφορα εἶδη καὶ πρὸς διαφόρους σκοπούς. Ἐν τῷ ἰσογείῳ ἐργάζονται ἄλλαι 58 μηχαναὶ κινούμεναι ὑπὸ γυναικῶν, φερουσῶν τὴν νενομισμένην στολὴν. Ἀλλαχοῦ ὑπάρχουσι μηχαναὶ κόπτουσαι ἐκάστοτε τριάκοντα στολάς, ὧν τὰ λείψανα πωλοῦνται κατ' ἔτος ἀντὶ 200,000 φράγκ. Οἱ ἐργαζόμενοι συμποσύν-ται ἐνθάδε μόνον εἰς δισχιλίους, εἶναι δὲ 80 τοῖς 100 γυναῖκες. Ἐν μιᾷ λοιπὸν ἐβδομάδι ὁλόκληρον σῶμα στρατοῦ ἔχει πρόχειρον πλήρη στολὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐντεῦθεν πορίζονται τὰ χρειώδη οἱ στρατιῶται Ἀγγλίας ἔξ Ἰνδικῆς, ἐθελονταί, χωροφύλακες, ἀκτοφύλακες ᾗ.

Κατὰ τὴν Ἀφρημερίδα τῆς Κολωνίας, ὅλος ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς σύγκειται ἐξ 120,182 στρατιωτῶν καὶ 4269 ἀξιωματικῶν πεζικοῦ, 11,280 ἱππέων καὶ 771 ἀξιωματικῶν, 108 πυροβολαρχιῶν (618 πεδινῶν πυροβόλων) καὶ 4802 στρατιωτῶν τοῦ μηχανικοῦ μετὰ 792 ἀξιωματικῶν. Ἐκ τούτων διατρίβουσιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἔν ταῖς ἄλλαις ἀποικίαις 69,000 στρατιωτῶν, 2100 ἀξιωματικοί, 5000 ἱππεῖς μετὰ 330 πυροβόλων. Ἡ φρουρὰ τῆς Ἱρλανδίας σύγκειται ἐκ 30,000 στρατιωτῶν πεζικοῦ, 7 σύνταγματῶν ἱππικοῦ καὶ 10 πυροβολικοῦ. Ὡστε ἡ κυβερνήσις ἔχει πάντοτε διαθέσιμον στρατὸν ἐξ 25,000 πεζῶν καὶ 4000 ἱππέων μετὰ 258 πυροβόλων. Διὰ τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἥτις εἶνε ἄριστα ἐξησκημένη, ἐμπορεῖ ἡ Ἀγγλία νὰ καταρτίσῃ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καὶ ἕτερον στρατὸν ἐξ 100,000 μηχανητῶν. Ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τῆς ἐθνοφυλακῆς ἀνέρχεται τανῦν εἰς 216,537 στρατιώ-τας μετὰ 541 πυροβολαρχιῶν.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΨΙΑ

κωμωδία εἰς πράξιν μίαν.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 16)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ αὐτοί, ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ζητοῦν τὴν δεσποινίδα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἀπὸ τώρα ;

ΚΑΙΚΙΑΗ. Εἶνε πολὺ ἐνοχλητικόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπακούσω. Χαίρετε θεῖε. Ἐπιτρέπετε νὰ ἐπανέλθω, δὲν εἶν' ἔτσι ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. (ζωηρῶς) Ὁχι, δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσης.

ΙΩΑΝΝΗΣ. (κατ' ἰδίαν) Μήπως ὁ αὐθέντης ἐτρελ- ληθῇ ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. (τῇ Καικίῃ) Θέλεις νὰ μένης με ἐμὲ, λέγεις ;

ΚΑΙΚΙΑΗ. Νομίζω ὅτι θέλω.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἀκουσον, Γιάννη. Πήγαινε νὰ εἴπῃς εἰς αὐτὴν τὴν ὑποδιευθύντριαν. . . Ὁχι, θὰ γράψω εἰς τὴν κ. Βερνάρδου ὅτι ἡ Καικίῃ δὲν εἶνε πλέον οἰκό- τροφός της (γράφει).

ΙΩΑΝΝΗΣ. (κατὰ μέρος) Μήπως κοντεύει τὸ τέλος τοῦ κόσμου ;

ΚΑΙΚΙΑΗ. (πιδῶσα ἐκ χαρᾶς) Τί εὐτυχία ! Μένω ἐδῶ. Ὁ θεὸς μου θὰ ᾔνε ὁ μπαμπᾶς μου. Τί εὐτυχία !

ΙΩΑΝΝΗΣ. (κατὰ μέρος) Ἀφοῦ ὁ αὐθέντης ἔχει πρόσωπο χαρούμενο . . . δὲν θὰ ᾔτο δύσκολον ὥστε ἡ ἀδελφή μου Ἰουλία . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. (τῷ Ἰωάννῃ) Δὲς τὸ γραμματίον αὐτὸ εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν (ὁ Ἰωάννης ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ι'.

κ. ΓΚΡΙΜΑΡ, ΚΑΙΚΙΑΗ.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Ἀλλ' ἐὰν μείνω με σᾶς, θεῖέ μου, ποῖος θὰ με βάζῃ νὰ ἀναγινώσκω, νὰ γράφω, νὰ μελετῶ ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἐγώ.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη ! Ὅθ' ἴδῃτε, πόσον θὰ μάθω καλά. Ὅθ' μοι μάθῃτε ἐπίσης καὶ μου- σικὴν ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν τὴν γνωρίζω. Ὅθ' ἔχῃς διδάσκαλον.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Ἐχετε κλειδοκύμβαλον ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ὅθ' ἀγοράσω.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Πόσον εἰσθε καλὸς, θεῖέ μου ! Ἀφοῦ τε- λειώσῃτε τὴν ἱστορίαν.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τὴν ἱστορίαν ; ᾤΑ ! ναί. Λοιπὸν αὐτὸς ὁ γέρων ᾔτο πολὺ δυστυχὴς διότι ᾔτο μόνος. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, μία μικρὰ κόρη . . . ξανθὴ . . . λευκὴ . . . καὶ ἐρασμία ὡς σύ . . . ᾔλθε νὰ τὸν ἴδῃ. Ἐμεινε με αὐτόν, καὶ ὁ γέρων ἔγεινεν εὐτυχὴς. Ἰδοῦ.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Αὐτὸ τὸ παραμῦθι εἶνε πολὺ ὥραϊον, ἀλλὰ πολὺ μικρόν. Τί ἀπέγινε ἡ μικρὰ κόρη ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινεν ὥραϊα.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Καὶ ἔπειτα ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ναὶ ἔπειτα τίποτε.

ΚΑΙΚΙΑΗ. Δὲν ᾔλθε κανεὶς ὥραϊος πρίγκηψ ὅστις νὰ ᾔθέλησε νὰ τὴν νυμφευθῇ ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. (θλιβερῶς) ᾤΑ !

ΚΑΙΚΙΑΗ. Τί ἔχετε ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τίποτε. Ἐχεις δίκαιον, τοιοῦτοτρόπως τελειοῦν τὰ παραμῦθια. ᾤλθε ἕνας ὥραϊος πρίγκηψ ὅστις ἐπῆρε τὴν νέαν κόρην, καὶ ὁ ἀτυχὴς γέρων ἔ- μεινε πάλιν μόνος καὶ δυστυχέστερος ἀπὸ πρότερον. (καλύπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῆς χειρὸς).

ΚΑΙΚΙΑΗ. Ἐγὼ δὲν θὰ ἔκαμνον ὥσάν τὴν νέαν κόρην. Δὲν θὰ ᾔφινον τὸν ἀγαθὸν γέροντα, θὰ ἐδίω- κον μᾶλλον τὸν πρίγκηπα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Προσπλὲς τέκνον ! (τὴν ἀσπάζεται) (κατ' ἰδίαν). Ὅθ' με ἀφήσῃ ἀναμφιβόλως μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ δὲν πειράζει, διότι πρότερον θὰ μ' εὐχαρίστησῃ πολὺ. (ὕψηλοφῶνως). ᾤΕ ! Γιάννη.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Οἱ αὐτοί, ΙΩΑΝΝΗΣ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ὅριστε.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν μ' ἔλεγεσ τὸ πρῶτ' ὅτι ἡ ἀδελφὴ σου ἐπεθύμει νὰ εἰσέλθῃ ἐνταῦθα;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ναι, ἀλλ' ὁ αὐθέντης δὲν θέλει.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Συγκατατίθεμαι. Ἄς ἔλθῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἀλήθεια, αὐθέντα;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τὴν λαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου. Χρειαζόμεθα μίαν θαλαμηπόλον διὰ τὴν Καικίλην.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἐννοῶ. Δεσποινίς, σὰς εὐχαριστῶ, μόλις ἐμβήκατε καὶ ἐφέρατε τὴν εὐτυχίαν.

ΓΚΡΙΜΑΡ. (δίδων τὸ βαλάντιόν του εἰς τὴν Καικίλην) Λάβε, τέκνον μου, καὶ δὲς αὐτὰ εἰς αὐτόν τὸν καλὸν νέον.

ΚΑΙΚΙΛΗ. Εὐχαριστῶ, θεῖέ μου. Πόσον ἀγαπῶ νὰ δίδω!

ΙΩΑΝΝΗΣ. Πῶς! ὅλ' αὐτὰ τὰ χρήματα;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν εἶνε διόλου πολλά. Εἶνε τὰ δῶρά σου διὰ δέκα ἔτη.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἄ! αὐθέντη, πόσον εἶσθε καλὸς, ὅταν δὲν κάμνετε τὸν κακόν! Πόσον ἡ ἀδελφὴ μου θὰ εὐχαριστηθῇ!

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Οἱ αὐτοί ὁ ΙΑΤΡΟΣ.

ΙΑΤΡΟΣ. Λοιπὸν, τί κάμνετε ἐδῶ; Δὲν προγευματίζητε;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Μπᾶ! σεῖς εἶσθε;

ΙΑΤΡΟΣ. Πῶς! εἶν' ἐνδεκάτῃ καὶ ἡμίσεια.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ὁνειρεύεσθε;

ΙΑΤΡΟΣ. (σεύρων τὸ ὡρολόγιόν του) Ἰδέτε μᾶλλον.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἀληθῶς, ὁ χρόνος παρῆλθε ταχέως, ἱατρε, σὰς παρουσιάζω τὴν ἀνεψιάν μου.

ΙΑΤΡΟΣ. Τί χαριεστίατὴ κόρη! Ἀλλ' ἐλέγετε τὴν πρῶτάν...

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἐλεγον, ἔλεγον... Σὰς παρακαλῶ νὰ λησμονήσητε ὅ,τι ἔλεγον.

ΙΑΤΡΟΣ. Εὐχαρίστως, διότι δὲν ἦσαν οὔτε ὠραία, οὔτε καλὰ. Ἡ δεσποινὶς προγευματίζει μεθ' ἡμῶν;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ναι, ἡ δεσποινὶς προγευματίζει, ἡ δεσποινὶς δειπνεῖ, καὶ ἡ δεσποινὶς κατοικεῖ πάντοτε ἐδῶ. Ἀκούετε;

ΙΑΤΡΟΣ. Ἀληθῶς; Ἄ! ἰδοὺ τὸ παράδοξον.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τί παράδοξον ἐνυπάρχει, σὰς παρακαλῶ;

ΙΑΤΡΟΣ. Ἐπιφορτίζεσθε δι' ἐν παιδίον, ἡμεῖς, καὶ μάλιστα διὰ μίαν κόρην! Ἡ μισανθρωπία σας δύναται νὰ συμβιβασθῇ με τοιοῦτον βάρος!

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν εἶνε βάρος, ἀλλ' εὐτυχία.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἀλλ' ἡ ἀνατροφή της;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Μὴ ἀνησυχεῖτε, θὰ γίνω παιδαγωγὸς της.

ΙΑΤΡΟΣ. Ὑμεῖς! Ὑμεῖς!

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ναι, ἐγὼ, ἐγὼ.

ΙΑΤΡΟΣ. Τὴν λυποῦμαι, τὴν ἀγαπητὴν μικράν. Ἐ-

πειδὴ εἶσθε δύστροπος θὰ τὴν μαλῶννῃτε πάντοτε.

ΚΑΙΚΙΛΗ. Διόλου, κύριε, ὁ θεὸς μου δὲν εἶνε δύστροπος. Δὲν εἶνε καλὸν νὰ λέγητε αὐτὰ δι' αὐτόν. Εἶνε πολὺ καλὸς καὶ μάλιστα πολὺ γλυκύς. Μᾶλλον θὰ μὲ χαδεύῃ παρὰ θὰ μὲ μαλῶννῃ.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἐὰν ἔχῃ οὕτως...

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ναι, οὕτως ἔχει. Μέλλετε νὰ μὲ μεμφθῇτε τώρα; Μ' αὐτὴν τὴν μικράν, θὰ ἔχω τὰς δύο εὐτυχίας ἃς μοὶ ἐσυστήσατε: τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐργασίαν.

ΙΑΤΡΟΣ. Καλὰ. Ἀλλ' ἡ ὑγεία σας θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ;...

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἡ ὑγεία μου; Ἰατρεύθην καὶ δύναμαι τώρα νὰ σὰς στείλω εἰς τὸν διάβολον.

ΙΑΤΡΟΣ. Καλλίτερον νὰ μὲ στείλητε μετὰ τὸ πρόγευμα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἔστω. Εἰς τὴν τράπεζαν. (τῇ Καικίλῃ). Πεινᾷς ἀγαπητή μου;

ΚΑΙΚΙΛΗ. Ναι, θεῖέ μου, πάντοτε πεινῶ.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Λοιπὸν, ἃς ὑπάγωμεν.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Μήπως εἶχον ἄδικον, αὐτὸ τὸ πρῶτ', νὰ εὐχρηθῶ καλὸν τὸ ἔτος εἰς τὸν αὐθέντην;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου! Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχὴν σου, παλληκάρι μου, μοὶ ἔφερεν εὐτυχίαν.

ΤΕΛΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Berthe Vadier).

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΣΜΙΚΡΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΑΠΛΑΝΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Αἱ περὶ τὴν ἀστρονομίαν καταγινόμενοι πολλάκις παρατήρησαν ὅτι ἡ λάμψις ἀστέρων τινῶν μεταβάλλεται προϊόντος τοῦ χρόνου, τουτέστιν λαμπρότερων ὄντων γίνονται ἀμυδρότεροι καὶ τάνάπαλιν, ἡ δὲ μεταβολὴ αὕτη γίνεται λίαν βραδέως καὶ μετὰ πολλοὺς αἰῶνας, τὴν δὲ αἰτίαν τῆς βραδείας ταύτης μεταβολῆς τοῦ φωτός αὐτῶν ἀποδίδουσιν ἐν γένει ἅπαντες εἰς τὴν προσέγγισιν ἢ ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν, τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος, τοιοῦτον δὲ ἀναφέρουσι τὸν α τῆς πᾶσι γνωστῆς μεγάλης ἄρκτου, ὅστις ἐνῶ πρότερον ἐφαίνετο λαμπρότερος νῦν ἥττον λαμπρὸς φαίνεται. Ἀλλοι δὲ πάλιν οὐκ εὐάριθμοι ἀναλαμβάνουσι τὴν προτέραν αὐτῶν λαμπηδόνα περιοδικῶς, οἷον δύο ἢ πέντε ἢ δέκα ἢ πέντε ἡμέρας φαίνονται ἐν λάμπει πρώτου ἢ δευτέρου μεγέθους ἀστέρων καὶ μετὰ ταῦτα ἐλαττοῦνται μέχρι δεκάτου μεγέθους, πολλάκις δὲ μένουσι καὶ ἀόρατοι ἐπὶ τινα καιρὸν καὶ εἴτα ἀναφαίνονται ἐπαναλαμβάνοντες πάλιν τὴν προτέραν λαμπρότητα τὴν δὲ αἰτίαν τῆς τοιαύτης περιοδικῆς φωταυγείας τῶν ἀστέρων τούτων ἀναφέρουσι οἱ ἀστρονόμοι εἰς τὴν περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν κίνησιν· πολλάκις δὲ οἱ μετὰ τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ φωτός των μεταβάλλουσι καὶ τὸν χρωματισμὸν, καθὼς ὁ Σείριος, ὅστις πρότερον ἦτο ἐρυθρός. Οἱ τοιοῦτοι δὲ ἀστέρες καλοῦνται κεχρτισμένοι.